

Arrest

nr. 137 830 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X en X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 augustus 2014 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift die de verzoekende partijen op 15 september 2015 hebben ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. DE FEYTER loco advocaat S. BUYSSE en van attaché, S. DUPONT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak wil op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. De bestreden beslissing inzake verzoekster, L.T., luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van origine Russisch te zijn. U bent geboren in Usolië (Irkutsk, toenmalige Sovjetunie) en woont in Kiev (Oekraïne).

U bent de moeder van A.T. (O.V. 7.883.872).

Tijdens de voormalige Sovjetunie gaat u in Oekraïne studeren.

Na uw studies blijft u er werken en trouwt u er met de Oekraïener S.T.. Hij werkt als politieagent bij de politie van de Podolskiwijk in Kiev.

In 2011 scheiden jullie echter.

Uw ex-man gaat bij een andere vrouw wonen en uw zoon A.T. en u blijven in het appartement wonen dat uw ex-man had toegewezen gekregen van de overheid omdat hij als politieagent werkt. In jullie gebouw wonen nog veel andere politieagenten en hun gezinnen.

In de nacht van 15 op 16 februari 2014 komen mannen in camouflageuniformen hardhandig binnenvallen. Ze verdenken jullie ervan bij de politie te werken. Ze spreken Oekraïens en als uw zoon hen in het Russisch antwoordt, wordt hij geslagen. U krijgt ook een slag op de schouder. Ze halen jullie appartement overhoop en scheuren daarbij een aantal documenten (o.a. jullie internationale paspoorten). Ze brengen jullie naar buiten op de binnenkoer waar nog andere burens zijn verzameld. Daar wordt uw zoon gezegd dat hij zich 's anderendaags bij de Nationale Garde moet melden om zich bij hen aan te sluiten; indien hij dit niet doet, zullen ze hem vermoorden.

Nadat de mannen vertrokken zijn, gaat u met uw zoon naar een ex-collega (ene Z.); ook in Kiev.

Daar zullen jullie blijven tot jullie vertrek.

Enkele dagen na de inval gaat uw zoon nog een keer terug naar uw appartement om te zien hoe de situatie daar is.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 21 februari 2014.

Samen met uw zoon neemt u in Kiev de trein naar Lvov waar een vrachtwagenchauffeur die Z. had geregeld, op jullie wacht.

Nog voor de grens met Polen verstoppen jullie zich in de laadruimte tussen de vracht en reizen zo illegaal, doorheen Polen en Duitsland, naar België (Eupen) waar jullie op 22 februari 2014 aankomen en waar uw Portugese kennis Victor jullie opwacht.

Op 12 mei 2014 dienen u en uw zoon een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Oekraïens paspoort, een origineel bewijs van uw identificatienummer en uw origineel rijbewijs.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Oekraïne bent weggevlucht na een inval door nationalist (volgens u de Nationale Garde) in uw appartement, een gebouw waar veel families van politieagenten (zoals uw ex-man) wonen.

De mannen hadden u bedreigd omdat u van Russische origine bent en hadden uw zoon opgedragen zich aan te melden om bij hen te vechten (CGVS p. 7-8).

Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen kan er geen geloof worden gehecht aan de inval in uw appartement in de nacht van 15 op 16 februari 2014, volgens uw verklaringen het enige incident dat u in Oekraïne heeft meegemaakt (CGVS p. 7-8 & p. 13).

Doorheen uw verklaringen (en die van uw zoon) werden immers een aantal tegenstrijdigheden en anomalieën gevonden die de geloofwaardigheid van deze inval ernstig op de helling plaatsen.

Zo verklaart u dat u op het moment van de inval in de slaapkamer was en uw zoon in de living waar hij sliep.

U verklaart dat uw zoon de deur ging opendoen en dat hij dan onmiddellijk werd geslagen door de invallers – deze slag gebeurde volgens u toen jullie beiden in de living waren; u was toen zelf al niet meer in uw slaapkamer omdat u snel iets had aangetrokken en naar de living was gegaan (CGVS p. 8-9).

Uw zoon daarentegen verklaart dat hij de deur ging opendoen, dat de mannen toen binnenvielen, maar dat u nog in uw (slaap)kamer was.

Toen u daar begon te schreeuwen liepen de mannen volgens uw zoon naar uw kamer en liep hij hen achterna; het was in uw slaapkamer dat hij dan geslagen werd (CGVS zoon p. 7-8).

Deze versies van de feiten wijken echter van elkaar af op een cruciaal punt, nl. de plaats in het appartement waar uw zoon geslagen werd.

Aangezien jullie beiden getuige waren van de inval en jullie er voor de rest wel in slagen dezelfde details van de inval te beschrijven (CGVS p. 8-10 + CGVS zoon p. 7-9), kan van jullie toch verwacht worden dat jullie over alle elementen van deze inval coherente verklaringen afleggen.

Dit is hier niet het geval.

U verklaart ook dat u de gezichten kon zien van de drie mannen die binnenvielen (zo zag u dat één van hen ouder was dan de andere twee) (CGVS p. 9), terwijl u op de DVZ had verklaard dat twee van de invallers gemaskerd waren (CGVS vragenlijst 12.05.2014 vraag 3.5).

Gezien de beperkte tijdsperiode waarin u deze verklaringen aflegde (gehoor op DVZ op 12.05.2014 – gehoor op CGVS op 31.07.2014), kan van u toch verwacht worden dat u hierover gelijklopende verklaringen aflegt. Dit is in casu niet het geval.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast verklaren u en uw zoon meermaals dat de mannen die op 15 februari 2014 bij jullie thuis binnenvielen van de Nationale Garde waren en dat ze van uw zoon zelfs eisten dat hij zich 's anderendaags zou aanmelden in hun gebouw in de Turovskayastraat om zich bij hen aan te sluiten en met hen te vechten (CGVS p. 7, p. 9 & p. 10 + CGVS zoon p. 6 & p. 8-9).

Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat de Nationale Garde oorspronkelijk was opgericht in 1991, maar reeds in 2000 werd ontmanteld – de Nationale Garde werd door het Oekraïense parlement opnieuw in het leven geroepen op 12 maart 2014 in een reactie op de Russische troepenopbouw op de Krim. Vanaf de dag daarna (13 maart 2014) begon de rekrutering voor de Nationale Garde.

In dit opzicht worden jullie verklaringen als zou de Nationale Garde op 15 februari 2014 reeds bij jullie binnengevallen zijn en uw zoon bovendien (verplicht) hebben willen rekruteren, bijzonder weinig aannemelijk.

Deze vaststelling draagt opnieuw allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog in het kader van deze inval in uw appartement vlak voor uw vertrek uit uw land (i.e. 15 vs. 21 februari 2014), dient gewezen te worden op uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw reisroute die uw algehele geloofwaardigheid bijkomend ondermijnen.

Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat de internationale paspoorten van u en uw zoon werden gescheurd bij de inval en jullie ze daarom niet meenamen.

Op 21 februari 2014 gingen jullie dan eerst van Kiev naar Lvov met de trein waar jullie overstapten in een vrachtwagen. De chauffeur liet jullie voor de grens met Polen in de laadruimte stappen waar jullie zich tussen de vracht verstopten. Op deze manier staken jullie de Poolse grens over en reden zo, clandestien en illegaal, via Duitsland naar België waar jullie op 22 februari 2014 in Eupen aankwamen. Jullie verklaren dat jullie aan de Poolse grens wel stemmen hoorden maar meer ook niet; zodoende werden jullie niet ontdekt of gecontroleerd (CGVS p. 5-7 & p. 12 + CGVS zoon p. 4-6).

Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratieve dossier is gevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa – en zeker aan de Poolse grens – strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Ook vrachtverkeer wordt daarbij onderzocht op smokkelwaar met verschillende geavanceerde technologische middelen; de aanwezigheid van eventuele verstekelingen zou daarbij uiteraard niet onopgemerkt kunnen blijven.

Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd of ontdekt, is het omwille van het reële risico op dergelijke controle en de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten omdat u had verklaard dat jullie jullie (gescheurde) paspoorten thuis hadden achtergelaten), niet aannemelijk dat de chauffeur niet op zijn minst concrete afspraken met u zou hebben gemaakt over wat te doen in het geval u ontdekt zou worden, zoals u beweert (CGVS p. 6) (in dit opzicht is het bijzonder vreemd dat uw zoon wel aangaf dat er een concrete afspraak was gemaakt met de chauffeur, nl. dat hij gezegd had dat hij in geval van ontdekking zou doen alsof hij jullie niet kende, CGVS zoon p. 6).

Een andere anomalie inzake uw reisroute ligt in het feit dat u verklaarde dat jullie uit de vrachtwagen stapten in het centrum van Eupen ('dat was in het centrum van de stad. Er was daar een kerk', CGVS p. 7), maar dat uw zoon verklaart dat dat niet in de stad zelf was, maar aan de rand van de stad (CGVS zoon p. 5).

Dat u in verband met uw reisroute niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en doet het vermoeden rijzen dat u uw Oekraïense internationale paspoort (waarover u verklaarde dat het gescheurd was en u het daarom achterliet in uw land) bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Bijgevolg toont u ook het precieze moment van uw vertrek uit uw land niet aan en staat het allerm minst vast of u op het moment van de door u aangehaalde inval in uw appartement überhaupt nog in uw land was (i.e. 15 februari 2014).

Een ander element dat maar weinig bijdraagt tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ligt in het feit dat u pas een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten op 12 mei 2014, hoewel u volgens uw verklaringen reeds sinds 22 februari 2014 in het land was (CGVS p. 7).

Een dergelijke laattijdige asielaanvraag doet vragen rijzen bij uw voorgehouden nood aan bescherming. Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven, kan immers worden verwacht dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming zoekt.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd.

Daarnaast wijst u meermaals op uw Russische origine waardoor u nu niet naar Oekraïne (en meer bepaald naar Kiev waar u woonde) zou kunnen terugkeren (CGVS p. 7 & p. 12-13).

Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de situatie hier actueel niet mee correspondeert.

De speciale waarnemingsmissie van het OVSE in Oekraïne omschrijft de situatie in de stad Kiev als kalm.

Er is geen sprake van enige gewelddadige activiteit van pro-Russische activisten in Kiev. Bovendien blijkt uit deze informatie tevens dat er specifiek voor Russischsprekenden of personen van Russische origine, zoals u, actueel evenmin een risico op vervolging is.

Zo blijkt dat er een grote Russische minderheid in Kiev woont, dat het gebruik van de Russische taal er courant is en dat er geen aanwijzingen zijn dat etnische Russen of Russischsprekenden in Kiev betrokken waren bij incidenten of geïsoleerd werden.

Vastgesteld dient te worden dat de situatie in Kiev niet van dien aard is dat er een veiligheidsprobleem of enig risico bestaat voor u en uw gezin. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt dat elders in West-Oekraïne er meldingen waren van discriminatie of haatmisdrijven ten aanzien van etnische Russen, maar dat uit de informatie blijkt dat deze slechts in beperkte mate voorkomen.

Het is bijgevolg redelijk te verwachten dat u, gelet op uw profiel (i.c. een alleenstaande moeder die in haar onderhoud voorzorg door te werken als verkoopster in een juwelenzaak, die gestudeerd heeft en die naast het Russisch ook de Oekraïense taal op een basisniveau beheerst), in staat bent om opnieuw uw leven te hervatten in Kiev waar u sinds 1988 woonde en werkte en over een sociaal netwerk beschikte (en dit nog steeds onderhoudt vanuit België) (CGVS p. 2, p. 4 & p. 5).

Wat betreft de actuele algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie beschikt de Commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge, doch kan gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) duidelijk worden vastgesteld dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied.

Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in Kiev (waar u vandaan komt en die voor u zoals hoger beschreven als mogelijke verblijfplaats bij terugkeer wordt beschouwd) actueel als kalm wordt omschreven en zodoende op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke

situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Oekraïne.

De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan.

Uw intern Oekraïens paspoort, het bewijs van uw identificatienummer en uw rijbewijs bevatten immers louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden, maar hebben geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas.

Daar uit de verklaringen van uw zoon, A.T. (O.V. 7.883.872), blijkt dat hij zijn asielrelaas volledig baseert op dat van u, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van zijn asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. De bestreden beslissing inzake verzoeker, A.T., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Oekraïense staatsburgerschap te bezitten en van origine Oekraïens te zijn. U bent geboren in Kiev (Oekraïne) waar u ook woont.

U bent de zoon van L.T. (O.V. 7.883.868).

Uw moeder is Russisch van origine en uw vader (S.T.) Oekraïens.

Uw vader werkt als politieagent bij de politie van de Podolskiwijk in Kiev.

In 2011 scheiden uw ouders. Uw vader gaat bij een andere vrouw wonen terwijl uw moeder en u in het appartement blijven wonen dat uw vader voor zijn werk had toegewezen gekregen van de overheid. In jullie gebouw wonen nog veel andere politieagenten en hun gezinnen.

In de nacht van 15 op 16 februari 2014 komen mannen in camouflageuniformen hardhandig binnenvallen. Ze verdenken jullie ervan voor de politie te werken. Ze spreken Oekraïens en als u hen in het Russisch antwoordt, wordt u geslagen.

Ze halen jullie appartement overhoop en scheuren daarbij een aantal documenten (o.a. jullie internationale paspoorten).

Ze brengen jullie naar buiten op de binnenkoer waar nog andere burens zijn verzameld.

Daar wordt u gezegd dat u zich 's anderendaags bij de Nationale Garde moet melden om zich bij hen aan te sluiten; indien u dit niet doet, zullen ze u vermoorden.

Als de mannen vertrekken, gaat u met uw moeder naar een collega van haar (ene Z.); ook in Kiev. Daar zullen jullie blijven tot jullie vertrek.

Enkele dagen na de inval gaat u nog een keer terug naar uw appartement maar u merkt dat daar niemand meer is.

Uiteindelijk verlaat u uw land op 21 februari 2014.

Samen met uw moeder neemt u in Kiev de trein naar Lvov waar een vrachtwagenchauffeur die Z. had geregeld, op jullie wacht. Nog voor de grens met Polen verstoppen jullie zich in de laadruimte tussen de vracht en reizen zo illegaal, doorheen Polen en Duitsland, naar België (Eupen) waar jullie op 22 februari 2014 aankomen en waar de Portugees Victor (een kennis van uw moeder) jullie opwacht.

Op 12 mei 2014 dienen u en uw moeder een asielaanvraag in.

Ter staving van uw huidige asielaanvraag legt u de volgende documenten voor aan de Belgische asielinstanties: uw origineel intern Oekraïens paspoort en uw originele geboorteakte.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag beroept op dezelfde feiten als uw moeder, L.T. (O.V. 7.883.868), zijnde de inval in jullie appartement door mannen in camouflageuniform die u opdroegen om zich bij de Nationale Garde te melden om bij hen te vechten (CGVS p. 6 e.v.).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder door het Commissariaat-generaal beslist werd dat haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, kan in uw hoofdte evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing over uw moeder is genomen, dient verwezen te worden naar de beslissing van deze laatste:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uit Oekraïne bent weggevlucht na een inval door nationalistena (volgens u de Nationale Garde) in uw appartement, een gebouw waar veel families van politieagentena (zoals uw ex-man) wonen. De mannen hadden u bedreigd omdat u van Russische origine bent en hadden uw zoon opgedragen zich aan te melden om bij hen te vechten (CGVS p. 7-8). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Om te beginnen kan er geen geloof worden gehecht aan de inval in uw appartement in de nacht van 15 op 16 februari 2014, volgens uw verklaringen het enige incident dat u in Oekraïne heeft meegemaakt (CGVS p. 7-8 & p. 13). Doorheen uw verklaringen (en die van uw zoon) werden immers een aantal tegenstrijdigheden en anomalieën gevonden die de geloofwaardigheid van deze inval ernstig op de helling plaatsen. Zo verklaart u dat u op het moment van de inval in de slaapkamer was en uw zoon in de living waar hij sliep. U verklaart dat uw zoon de deur ging opendoen en dat hij dan onmiddellijk werd geslagen door de invallers – deze slag gebeurde volgens u toen jullie beiden in de living waren; u was toen zelf al niet meer in uw slaapkamer omdat u snel iets had aangetrokken en naar de living was gegaan (CGVS p. 8-9). Uw zoon daarentegen verklaart dat hij de deur ging opendoen, dat de mannen toen binnenvielen, maar dat u nog in uw (slaap)kamer was. Toen u daar begon te schreeuwen liepen de mannen volgens uw zoon naar uw kamer en liep hij hen achterna; het was in uw slaapkamer dat hij dan geslagen werd (CGVS zoon p. 7-8). Deze versies van de feiten wijken echter van elkaar af op een cruciaal punt, nl. de plaats in het appartement waar uw zoon geslagen werd. Aangezien jullie beiden getuige waren van de inval en jullie er voor de rest wel in slagen dezelfde details van de inval te beschrijven (CGVS p. 8-10 + CGVS zoon p. 7-9), kan van jullie toch verwacht worden dat jullie over alle elementen van deze inval coherente verklaringen afleggen. Dit is hier niet het geval. U verklaart ook dat u de gezichten kon zien van de drie mannen die binnenvielen (zo zag u dat één van hen ouder was dan de andere twee) (CGVS p. 9), terwijl u op de DVZ had verklaard dat twee van de invallers gemaskerd waren (CGVS vragenlijst 12.05.2014 vraag 3.5). Gezien de beperkte tijdsperiode waarin u deze verklaringen aflegde (gehoor op DVZ op 12.05.2014 – gehoor op CGVS op 31.07.2014), kan van u toch verwacht worden dat u hierover gelijklopende verklaringen aflegt. Dit is in casu niet het geval. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit gehaald.

Daarnaast verklaren u en uw zoon meermaals dat de mannen die op 15 februari 2014 bij jullie thuis binnenvielen van de Nationale Garde waren en dat ze van uw zoon zelfs eisten dat hij zich 's anderendaags zou aanmelden in hun gebouw in de Turovskayastraat om zich bij hen aan te sluiten en met hen te vechten (CGVS p. 7, p. 9 & p. 10 + CGVS zoon p. 6 & p. 8-9). Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat de Nationale Garde oorspronkelijk was opgericht in 1991, maar reeds in 2000 werd ontmanteld – de Nationale Garde werd door het Oekraïense parlement opnieuw in het leven geroepen op 12 maart 2014 in een reactie op de Russische troepenopbouw op de Krim. Vanaf de dag daarna (13 maart 2014) begon de rekrutering voor de Nationale Garde. In dit opzicht worden jullie verklaringen als zou de Nationale Garde op 15 februari 2014 reeds bij jullie binnengevallen zijn en uw zoon bovendien (verplicht) hebben willen rekruteren, bijzonder weinig aannemelijk. Deze vaststelling draagt opnieuw allerminst bij tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Nog in het kader van deze inval in uw appartement vlak voor uw vertrek uit uw land (i.e. 15 vs. 21 februari 2014), dient gewezen te worden op uw weinig geloofwaardige verklaringen over uw reisroute die uw algehele geloofwaardigheid bijkomend ondermijnen. Zo geeft u ten overstaan van het Commissariaat-generaal te kennen dat de internationale paspoorten van u en uw zoon werden gescheurd bij de inval en jullie ze daarom niet meenamen. Op 21 februari 2014 gingen jullie dan eerst van Kiev naar Lvov met de trein waar jullie overstapten in een vrachtwagen. De chauffeur liet jullie voor de grens met Polen in de laadruimte stappen waar jullie zich tussen de vracht verstopten. Op deze manier staken jullie de Poolse grens over en reden zo, clandestien en illegaal, via Duitsland naar België waar jullie op 22 februari 2014 in Eupen aankwamen. Jullie verklaren dat jullie aan de Poolse grens wel stemmen hoorden maar meer ook niet; zodoende werden jullie niet ontdekt of gecontroleerd (CGVS p. 5-7 & p. 12 + CGVS zoon p. 4-6). Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan tevens een kopie als bijlage in het administratieve dossier is gevoegd, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa – en zeker aan de Poolse grens – strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bijzonder reëel is om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Ook vrachtverkeer wordt daarbij onderzocht op smokkelwaar met verschillende geavanceerde technologische middelen; de aanwezigheid van eventuele verstekelingen zou daarbij uiteraard niet onopgemerkt kunnen blijven. Zelfs al zou worden aangenomen dat u in het uitzonderlijke geval nooit persoonlijk zou zijn gecontroleerd of ontdekt, is het omwille van het reële risico op dergelijke controle en

de ernstige gevolgen die daarmee gepaard gaan voor zowel uzelf en de personen die u vergezelden (uit uw verklaringen kan immers niet afgeleid worden dat u in het bezit was van de nodige reisdocumenten omdat u had verklaard dat jullie jullie (gescheurde) paspoorten thuis hadden achtergelaten), niet aannemelijk dat de chauffeur niet op zijn minst concrete afspraken met u zou hebben gemaakt over wat te doen in het geval u ontdekt zou worden, zoals u beweert (CGVS p. 6) (in dit opzicht is het bijzonder vreemd dat uw zoon wel aangaf dat er een concrete afspraak was gemaakt met de chauffeur, nl. dat hij gezegd had dat hij in geval van ontdekking zou doen alsof hij jullie niet kende, CGVS zoon p. 6). Een andere anomalie inzake uw reisroute ligt in het feit dat u verklaarde dat jullie uit de vrachtwagen stapten in het centrum van Eupen ('dat was in het centrum van de stad. Er was daar een kerk', CGVS p. 7), maar dat uw zoon verklaart dat dat niet in de stad zelf was, maar aan de rand van de stad (CGVS zoon p. 5). Dat u in verband met uw reisroute niet overtuigt doet zoals gezegd afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid en doet het vermoeden rijzen dat u uw Oekraïense internationale paspoort (waarover u verklaarde dat het gescheurd was en u het daarom achterliet in uw land) bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bijgevolg toont u ook het precieze moment van uw vertrek uit uw land niet aan en staat het allerminst vast of u op het moment van de door u aangehaalde inval in uw appartement überhaupt nog in uw land was (i.e. 15 februari 2014).

Een ander element dat maar weinig bijdraagt tot de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ligt in het feit dat u pas een asielaanvraag indiende bij de Belgische autoriteiten op 12 mei 2014, hoewel u volgens uw verklaringen reeds sinds 22 februari 2014 in het land was (CGVS p. 7). Een dergelijke laattijdige asielaanvraag doet vragen rijzen bij uw voorgehouden nood aan bescherming. Van iemand die zijn land ontvlucht uit vrees voor zijn leven, kan immers worden verwacht dat hij zo snel mogelijk internationale bescherming zoekt. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas bijkomend ondermijnd.

Daarnaast wijst u meermaals op uw Russische origine waardoor u nu niet naar Oekraïne (en meer bepaald naar Kiev waar u woonde) zou kunnen terugkeren (CGVS p. 7 & p. 12-13). Echter, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de situatie hier actueel niet mee correspondeert. De speciale waarnemingsmissie van het OVSE in Oekraïne omschrijft de situatie in de stad Kiev als kalm. Er is geen sprake van enige gewelddadige activiteit van pro-Russische activisten in Kiev. Bovendien blijkt uit deze informatie tevens dat er specifiek voor Russischsprekenden of personen van Russische origine, zoals u, actueel evenmin een risico op vervolging is. Zo blijkt dat er een grote Russische minderheid in Kiev woont, dat het gebruik van de Russische taal er courant is en dat er geen aanwijzingen zijn dat etnische Russen of Russischsprekenden in Kiev betrokken waren bij incidenten of geïsoleerd werden. Vastgesteld dient te worden dat de situatie in Kiev niet van dien aard is dat er een veiligheidsprobleem of enig risico bestaat voor u en uw gezin. Volledigheidshalve dient hierbij opgemerkt dat elders in West-Oekraïne er meldingen waren van discriminatie of haatmisdrijven ten aanzien van etnische Russen, maar dat uit de informatie blijkt dat deze slechts in beperkte mate voorkomen. Het is bijgevolg redelijk te verwachten dat u, gelet op uw profiel (i.c. een alleenstaande moeder die in haar onderhoud voorzorg door te werken als verkoopster in een juwelenzaak, die gestudeerd heeft en die naast het Russisch ook de Oekraïense taal op een basisniveau beheerst), in staat bent om opnieuw uw leven te hervatten in Kiev waar u sinds 1988 woonde en werkte en over een sociaal netwerk beschikte (en dit nog steeds onderhoudt vanuit België) (CGVS p. 2, p. 4 & p. 5).

Wat betreft de actuele algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie beschikt de Commissaris-generaal over een zekere appreciatiemarge, doch kan gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie (waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd) duidelijk worden vastgesteld dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne

onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied. Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in Kiev (waar u vandaan komt en die voor u zoals hoger beschreven als mogelijke verblijfplaats bij terugkeer wordt beschouwd) actueel als kalm wordt omschreven en zodoende op geen enkele wijze kan worden beschouwd als een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Oekraïne. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw intern Oekraïens paspoort, het bewijs van uw identificatienummer en uw rijbewijs bevatten immers louter identiteitsgegevens die hier niet betwist worden, maar hebben geen betrekking op het door u aangehaalde asielrelaas.

Daar uit de verklaringen van uw zoon, A.T. (O.V. 7.883.872), blijkt dat hij zijn asielrelaas volledig baseert op dat van u, kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van zijn asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Wat betreft uw verwijzingen naar de algemene situatie in Oekraïne, en meer specifiek Kiev, en naar de Russische origine van uw moeder (CGVS p. 11), dient eveneens gewezen te worden op de opmerkingen hierover gemaakt in de beslissing van uw moeder (zie boven).

Uw intern Oekraïens paspoort en uw geboorteakte bevatten enkel informatie over uw identiteit, die hier niet betwist wordt. Deze documenten zijn bijgevolg niet van die aard dat ze deze beslissing of die van uw moeder zouden kunnen beïnvloeden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 16 september 2014 een schending aan (zie p. 3) van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 15, sub c en artikel 2, sub e van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Ze roepen ook een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoekers laten gelden dat hun leven in gevaar is in hun land van herkomst en dat ze (zie p. 4) niet enkel vanuit hun "uitgebreide persoonlijke ervaring" spreken, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in hun land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Met betrekking tot de bestreden beslissingen stellen verzoekers (zie p. 4):

"1. Op 15-02-2014, rond 2 uur in de nacht, werd er luid aan de deur geklopt van onze appartement. Ik bevond mij in de slaapkamer, de zoon in de living, we waren aan het slapen, de zoon deed de deur open, er vielen drie mannen binnen in de camouflage uniforme, ze hadden tricotage mutsen/maskers en waren in het bezit van een wapen.

Op het moment toen ik mijn kamer verliet waren ze al in de living.

Ze duwden mijn zoon terug naar de kamer, naar de living dus, er werd luid geroepen, ze ketterden met gebruik van de vele woorden. De zoon probeerde iets te vragen over wie ze zijn en wat ze van ons willen, hij sprak in het Russisch terwijl ze in het Oekraïens bezig waren en hierdoor hebben ze een mep in zijn

gezicht gegeven, de neus en de lip werden hierdoor gebroken. Vervolgens bedreigden ze ons met de dood omdat wij de <<politie- Russische aterlingen>> zijn.

2. Wij waren niet op de hoogte over het bestaan van de <<Nationale Garde>>, dus wanneer opgericht of afgedacht werd, de acties dat ze voerden. Die drie bandieten stelden hun voor van die nationale Garde te zijn, de legitimatiebewijzen legden ze niet neer en de uniforme bevatte geen lettertekenen – dit waren de oplichters/bedriegers en op dit moment vond er te Kiev een grote chaos/wetteloosheid en een puinhoop plaats en zodoende kon er elke bende het een of ander gebouw bemachtigen en hier een<< hoofdkwartier>> van maken.

3. Er werden geen concrete afspraken gemaakt geweest met de vrachtwagenchauffeur voor het geval van onze ontdekking. Hij overtuigde ons dat alles in orde zal zijn, dat hij er aan de grens<< eigen mensen>> heeft werken en dat we ons geen zorgen moeten maken. Het kan zijn dat mijn zoon bepaalde afspraken heeft gemaakt met de chauffeur toen ik afwezig was, ik was naar de winkel gegaan achter een water te Lvov.

4. Onze aankomst en ontmoeting met Viktor te Eupen vonden plaats in verschillende plaatsen. Wij werden dus niet onder het bord <<inrit naar de stad>> afgezet, waarschijnlijk was dat wel een begin van de stad, waarschijnlijk niet, de stad is niet groot maar ik zag er een kerk vanuit de plaats waar wij afgestapt waren. De ontmoeting met Viktor vond plaats naast de kerk.” (sic)

Verzoekers laten verder gelden dat de Raad over volheid van rechtsmacht beschikt, dat ze “een omstandig relaas” hebben gegeven en aldus hebben (zie p. 5) “voldaan aan de bewijslast”.

Aangaande (zie p. 6) “standaard motivatie over de situatie” (sic) wijzen verzoekers op rechtspraak van het Hof van Justitie waaruit volgens hen blijkt dat het niet noodzakelijk is dat een persoon die subsidiaire bescherming vraagt, aantoonde dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, opdat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging jegens die persoon.

Verzoekers hekelen het feit dat (zie p. 6) “enkel een algemene stijlformule” wordt opgenomen in de beslissingen aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Volgens verzoekers wordt aldus niet afdoende gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan verleend worden

Ze verwijzen dienaangaande (zie p. 6) naar “recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”.

Ze vragen aan de Raad “in volheid van rechtsmacht” te oordelen en aldus de artikelen 2 en 3 EVRM te onderzoeken.

Verzoekers vragen aan de Raad de beslissingen van de commissaris-generaal te hervormen te hervormen en van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vragen ze de beslissingen te vernietigen.

3.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoeker, A.T., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielaanvraag van verzoekster, L.T., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr.

205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers, gezien:

(i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over de inval bij hen thuis in de nacht van 15 op 16 februari 2014 (zie het verhoorverslag van verzoekster van 31 juli 2014, p. 8-10; zie het verhoorverslag van verzoeker van 31 juli 2014, p. 7-9; zie vragenlijst DVZ van verzoekster van 12 mei 2014, vraag 3.5);

(ii) hun bewering dat de mannen die hun huis binnenvielen van de Nationale Garde waren en dat ze van verzoeker zelfs eisten dat hij zich 's anderendaags zou aanmelden in het gebouw in de Turovskayastraat om zich bij hen aan te sluiten en samen met hen te gaan vechten (zie het verhoorverslag van verzoekster, p. 7, 9-10; zie het verhoorverslag van verzoeker, p. 6, 8-9), niet strookt met de informatie, toegevoegd door de commissaris-generaal aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat de Nationale Garde oorspronkelijk was opgericht in 1991, maar reeds in 2000 werd ontmanteld, dat de Nationale Garde door het Oekraïense parlement opnieuw in het leven werd geroepen op 12 maart 2014 in een reactie op de Russische troepenopbouw op de Krim en dat vanaf de dag daarna (13 maart 2014) de rekrutering voor de Nationale Garde begon;

(iii) hun verklaringen over hun reisroute geenszins geloofwaardig zijn, gelet op de informatie in het administratief dossier;

(iv) verzoekers pas op 12 mei 2014 een asielaanvraag indienden, terwijl ze al sinds 22 februari 2014 in het België waren (CGVS 7);

(v) uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van enige gewelddadige activiteit van pro-Russische activisten in Kiev, dat er specifiek voor Russisch-sprekenden of personen van Russische origine actueel evenmin een risico op vervolging is en dat de situatie in Kiev niet van dien aard is dat er een veiligheidsprobleem of enig risico bestaat voor verzoekers;

(vi) een loutere verwijzing door verzoekers naar Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd.

De opmerkingen van verzoekers in het verzoekschrift aangaande de inval, de actoren van de inval en de reisroute van verzoekers naar België, zijn volgens de Raad niet meer dan loutere post-factum beweringen, die na reflectie tot stand gekomen zijn na kennisname van de inhoud van de weigerings beslissingen, in een poging om bovenstaande vaststellingen te vergoelijken; deze opmerkingen worden derhalve niet aangenomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissingen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zouden zijn.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in de regio van herkomst van verzoekers geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, stelt de Raad immers vast dat er actueel in een aantal plaatsen in Oekraïne sprake is van interne onregelmatigheden, maar dat dit vooralsnog niet geldt voor gans het Oekraïense grondgebied. Meer concreet kan worden gesteld dat de situatie in Kiev -waar verzoekers vandaan komen en die als mogelijke verblijfplaats bij terugkeer wordt beschouwd- actueel als kalm wordt omschreven.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

De loutere verwijzing in het verzoekschrift naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" toont niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekers nalaten enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekers toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie die ze betwisten, niet correct is.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE